

MARE, MARONA, MARIONA

-Marona!, ets aquí?

-Si, ja saps que si. Què vols?

- Hem de parlar una estona, tinc un problema.

-Digues Mariona.

- Al taller literari, ens han demanat d'escriure un diàleg entre dues persones: una mare i una filla.

- I doncs?Quin es el problema?

- Ai!... No sé ni per on començar, ni de què poden enraonar una mare i una filla.....Tu i jo, per exemple, hem tingut mai una conversa realment seriosa d'alguna cosa que ens amoïnés?

-Potser no. Ja m'hagués agradat. A vegades, m'has fet patir de debò, però no sabia com demanar-te que m'expliquessis que et passava, sempre que ho intentava, sorties amb un estirabot o t'enrabiaves d'allò més. Donaves un gran cop de porta tancant-te a l'habitació a plorar. No sabia com fer-ho per arribar a tu. Potser ja era massa vella quan et vaig tenir i la diferència d'edat ens distanciava

- Possiblement. Eren èpoques molt estranyes, totes les coses íntimes estaven prohibides o semblaven dolentes. No hi havia la camaraderia que ara tenen molts pares i fills. Te'n recordes quan em va venir la regla? Per dir-t'ho, vaig escriure en un paper: **Ja sóc senyoreta**, deixant-lo plegat damunt la tauleta de nit. Sense que em veiés ningú, em vaig engiponar una tovallola de rus a les calces i cap al col·legi, amb un mal de panxa que deu ni do! i amb una por i una vergonya increïbles.

- I tant que me'n recordo filla, em vas angoixar tot el matí fins que tornares però, tens raó, llavors no es parlava d'aquestes coses.

-Ni d'aquestes ni de cap! Ni tan sols aquell dia en varem parlar. Només vas preguntar si em trobava bé, si sabia on eren els famosos drapets. Cap explicació del que passava després de ser senyoreta. Ara, ja s'aprèn fins i tot a l'escola. En canvi, a casa de la meva amigueta Núria,

que eren més rics, molt estudiats i d'esquerres, si que discutien d'aquests temes tan importants, però a ca nostra

-Ves nena, eren altres temps...jo no sabia ni dividir.

- També criticàveu tant a totes les noies llestes que es sortien de la norma establerta que, per força, havia de sortir ruca jo.

- Prou què espavilares després!. No vas parar de donar-nos disgustos.

- Vaja!, amb quines em surts ara! No em quedava més remei que anar experimentant allò que ningú m'explicava i anar-me foten d'hòsties a tort i a dret. Tenia per força que desobeir ordres si volia saber, o preguntar a les amigues tant o més desinformades que jo. Però aquests assajos, haurien d'haver començat molt abans, no als vint-i-quatre anys. Amb aquesta edat, si no tenies promès o marit, ja et miraven com una solterona i, als 30, ja eres massa gran per tenir fills. Cada nit em masturbava sense saber ben bé que coi feia. M'aguaitava al mirall, m'hi acostava. Em besava imitant als actors americans; m'acariciava el cos, em deia a mi mateixa: T'estimo, i m'estrenyia els pits. Llavors, ajuntant i obrint les cames rítmicament, la meva pelvis es contreia i s'eixamplava amb uns sotrats que jo no entenia, fent-me gemegar fins l'èxtasi total...

-Prou!, calla!, no m'expliquis aquestes coses...

-Recoi marona!, encara t'afecten aquests temes?. Et fa vergonya? Es que no ho trobes normal que et parli d'això? Tu no senties coses així?

-Ai calla! No ho sé!. Bé...Jo, als tretze anys, sortia d'amagat de la meva mare amb un home que hem doblava l'edat i

-Ah! Veus?, això que eren temps molt més antics, peròtambé t'espavilaves!

- Si, però la mare se n'assabentà i va investigar qui era el paio. Resultà ser un casat amb dos fills. Pobreta, a partir d'aquell moment, no va deixar de vigilar-me, em venia a buscar a la feina i quan anava al ball, sempre m'acompanyava fins a les tantes, sense poder evitar, de tant en tant, un clucull. Com reien els músics, posant-l'hi la trompeta prop l'orella i espantant-la.

S'alçava tan d'hora per anar al treball... Com que era vídua, des que jo tenia dos anys, li queia tota la responsabilitat de guanyar diners i alhora portar-me pel bon camí. Sempre deia: -Un home i un Deu! Mai es va tornar a casar. Passàrem molta misèria. Jo, amb 10 anys, ja anava a treure la merda dels rics. Tenia uns penellons a les mans! No m'hi facis pensar.

-Però, digues, digues marona, quines cosetes et feia el casat?

- I ara! Res de res, només m'acariciava la cara i m'abraçava molt fort. Em deia que era més bonica que ningú, que seria el meu marit, que tindrem molts fills...No s'atreví mai a fer res més.

-Caram! Sí que era prudent!

-Què et creies? Ni tan sols el teu pare, de promesos, em feia res més. Quan jo era jove, encara eren més mal vistes totes aquestes coses. L'honra era quelcom molt i molt sagrat. Les dones havíem d'esser com plantes, sense desitjos. Es clar que, amb la fam que passàvem, la nostra principal preocupació era si, l'endemà, podríem menjar calent. Estava tan prima que no hagués tingut forces per a gaires passions. La primera regla em vingué durant la guerra, dalt d'un camió ple de soldats que s'havien ofert a portar-nos un tram del camí. Imagina't la meva vergonya davant d'aquells homenots! Després, als quinze anys se'm va retirar per anèmia. Em vaig inflar com un globus. Va trigar molt a tornar-me.

-Deu ni do marona, ja les vas passar malament...molt més que jo. Però la veritat és que, t'hagués agraït alguna explicació de la teva vida íntima amb el pare, o de com era fer un fill...

- Au reina! No et va fer gaire falta que t'ho expliqués ningú, vas quedar ben prenyada! I d'un desconegut! Prou vergonya ens vas fer passar al pare i a mi.

- Ja m'ho penso, però després de partir peres amb en Jordi, aquell primer noviet, anava perduda. Tenia el vostre exemple com a referència. Una parella i prou. El pare era tan bo...t'estimava tant... os veieu tan feliços... Jo també volia ser feliç com vosaltres, sentir que era viva, que algú em desitjava, que algú m'estimava... Me'n moria de ganes de tenir un fill, em començava a veure molt gran. No volia passar per aquest mon sense ésser mare... Per

postres, aquell noi...ni sé com es deia... però era tan guapo! tan expert!, feia explotar tot el meu flux hormonal d'una manera tan magistral. Allò era vida! Allò era gaudir plenament del sexe! Sense píndoles que et traguessin les ganes, sense gomes que et privessin de l'autèntic orgasme. No hi havia amor, només desig, però el plaer era tan intens que no feia falta res més...

-Ja ni ha prou! No vull escoltar més marranades! Vas quedar prenyada sense pensar les conseqüències, sense tenir-nos en compte, tant el teu pare com jo varem emmalaltir per la teva culpa.

- No t'enfadis marona. Me'n sento molt penedida. Però...recordes?, tampoc varem parlar en aquells moments, no m'atrevia a dir-vos que estava en estat, tothom m'aconsellava anar a Londres a avortar, però jo no volia de cap manera. Sempre m'ha semblat que és la cosa més trista que pot fer una dona. Aquell futur fill em feia una gran il·lusió. Però havia de prendre una decisió i fugir de casa. Quan et vaig dir que marxava, tu, que ja feia temps que ho oloraves, vas explotar dient: -Perquè no dius d'una vegada la veritat! Ja sé que estàs prenyada! Sí, veste'n ben lluny! Però no ens demanis res, no t'enduràs ni els mobles de la teva habitació.

- Què volies filleta? estava molt enrabiada.

-Sí ja ho sé, més que el pare, ell pobret encara em va abraçar dient: -Nena, no marxis, on aniràs? Qui t'estimarà més que nosaltres?...Ui! Escolto passes...Hem de deixar la conversa, però crec que ja tinc tres fulls escrits, que és el que necessito, seguirem un altre dia si tu vols.

- Molt bé reina, quan tu vulguis aquí estaré. M'ha agradat força parlar amb tu.

S'obre la porta de l'habitació i entren dues monges. Una diu: -Au, Mariona!, que avui es dijous, ja es l'hora del taller literari, vine amb nosaltres. L'altra germana, que fa poc que treballa al Centre, li pregunta:- Amb qui parlaves? hem sentit veus.

-Amb la meva marona- diu la Mariona.

La primera monja li xiuxiueja a l'altre:-No li facis cas, ja torna amb les seves dèries, des que fa molts anys, varen donar la seva nena en adopció, no sap el que es fa.

La Mariona, que ja té uns seixanta d'anys, s'alça lentament. Es un xic encorbada com si patís de mal l'esquena. Es gira cap a les monges i els diu: -Un moment, tinc que posar el títol al treball. S'ajup una mica i escriu:

Mare, Marona i Mariona des del més enllà. A sota amb una lletra un xic més petita hi fa constar: Treball de Mariona Olivé Puig pel taller literari del Centre de Salut Mental de Sant Joan de Deu. Sant Boi. 11 de febrer del 2010